

DÜNYA'NIN ÇIĞLIĞI
VE MOLEKÜLER
AYRIŞTIRICI

Arthur
Conan
Doyle

AYRIŞTIRICI
VE MOLEKÜLER
DÜNYA'NIN ÇIĞLIĞI

Arthur Conan Doyle

**Dünya'nın Çığlığı ve
Moleküler Ayrıştırıcı**

«Elips Kitap»

Doyle A.

Dünya'nın Çılgılığı ve Moleküler Ayrıştırıcı / A. Doyle — «Elips Kitap»,

Dedektif Sherlock Holmes'un yaratıcısı Arthur Conan Doyle'un huysuz kahramanı Profesör Challenger, huysuzluklarıyla insanları çıldırtmaya devam ediyor. Bu aksi aynı zamanda çok zeki karakterle yakınlık kurmak ve onu anlayabilmek hayli zor olsa da bir o kadar da keyifli olacaktır. "(...) O hâlde, Dünya'mızın da üzerine yayılmış bulunan insan ırkından habersiz olduğunu rahatlıkla söyleyebilirsiniz. Üzerinde yetişmekte olan bu mantarimsı bitki örtüsünden ve yaşlı taşıyıcılarının Güneş etrafındaki yolculuğu sırasında bir araya gelmiş minik parçacıkların evriminden de habersizdir. Dünya ile aramızdaki ilişkinin durumu şimdi bu ve benim değiştirmek istediğim şey de bu!" Şaşkınlıkla ona bakakaldım, "Değiştirmek mi?" "Dünya, en azından bir kişinin, George Edward Challenger'ın fark edilmek istediğini bilmeli hatta fark edilmek konusunda ısrar ettiğini... Bu, bu konuda şimdiye kadar atılmış ilk adım olacak."

Содержание

DÜNYANIN ÇIĞLIĞI	5
Конец ознакомительного фрагмента.	12

Arthur Conan Doyle

Dünya'nın Çılgılığı ve Moleküler Ayırıştırıcı

DÜNYANIN ÇIĞLIĞI

“The Gazette”ten arkadaşım olan Edward Malone’un, pek çok kez, Profesör Challenger ile birlikte yaşadıkları müthiş maceralardan bahsettiğini hatırlıyorum ancak ben işimle öylesine meşguldüm ve şirketimiz aldığı siparişlerle öyle yoğunluğa ki kendi uğraşım dışındaki dünyada olup bitenler hakkında çok az şey biliyordum. Hatırladığım kadarıyla Challenger, sert ve sabırsız yaratılıştaki, çılgın bir dâhi olarak tarif ediliyordu. Ondan ciddi bir iş teklifi aldığımında bu yüzden oldukça şaşırımdım. Gelen mektup şöyleydi:

*14, Enmore Gardens,
Kensington*

Sayın Bayım,

Artezyen kuyuları konusunda bir uzmanın yardımına ihtiyacımız var. Var olan uzmanlar konusundaki düşüncelerimin pek olumlu yönde olmadığını sizden gizlemeyeceğim. Ayrıca benim gibi kendi aklını geliştirmiş birinin, özel bir uzmanlık alanı olan (ki genellikle bu tek bir alandır), dolayısıyla da yürütebileceği tahminler sınırlı olan bir kişiden çok daha etkin ve geniş bir bakış açısına sahip olacağını düşünüyorum. Bu yüzden size bir anlaşma önermek istiyorum. Artezyen uzmanlarının listesine baktığımda isminizin ilginçliği –neredeyse tuhaflığı yazacaktım– dikkatimi çekti; genç dostum Bay Edward Malone’un sizi şahsen tanıdığını da öğrendim. Sizinle bir görüşme yapmaktan memnuniyet duyacağımı bildirmek isterim. Eğer şartlarımı yerine getirebilecekseniz -ki standartlarım oldukça yüksektir- çok önemli bir konuyu sizin ellerinize teslim etmek isterim. Konu son derece gizli olduğundan ve ancak karşılıklı konuşarak tartışılabileceğinden size şu anda daha fazla açıklama yapamam. Bu sebeple sizden, eğer varsa diğer randevularınızı iptal etmenizi ve cuma sabahı saat 10:30’da yukarıdaki adreste bulunmanızı rica ediyorum. Kapıda paspas olduğu gibi demir bir çamurluk da var; Bayan Challenger oldukça titizdir.

Başlarken kullandığım gibi “Sayın”,
George Edward Challenger

Mektubu cevaplama için başkâtibime vererek Bay Peerless Jones’un görüşmeyi memnuniyetle kabul ettiğini bildirmesini istedim. Son derece uygar bir not olmasına rağmen, “Mektubunuz (tarihsiz) elimize ulaştı.” cümlesiyle başladığı için profesörden ikinci bir mektup daha almamıza neden oldu:

“Bayım” diye başlıyordu mektup ve dikenli bir teli andıran el yazısıyla şöyle devam ediyordu:

(...) Görüyorum ki mektubumun tarihsiz oluşu gibi önemsiz bir konuyu eleştiriyorsunuz. Dikkatinizi; ödediğimiz korkunç vergilerin bir geri dönüşümü olarak, devletin, zarfın üzerine mektubun gönderilme tarihini belirten bir damga veya pul bastığı gerçeğine çekebilir miyim? Eğer bu damga veya pul eksik ise şikâyetinizi posta kurumuna iletmelisiniz. Bu arada sadece, sizi bilgilendirdiğim meseleyle ilgili gözlemlerinizi sunmanızı ve mektuplarımın içerikleri hakkında yorum yapmaktan vazgeçmenizi rica ederim.

Bir deliyle uğraştığım açıktı. Bu yüzden, daha ileri gitmeden önce Richmond'ta ragbi oynadığımız günlerden bu yana tanıdığım eski dostum Malone'la olayı konuşmaya karar verdim. Hâlâ eskisi gibi neşeli bir İrlandalıydı ve benim Challenger'la ilk temasım onu çok eğlendirdi.

“Bu hiçbir şey değil genç dostum.” diye başladı söze. “Onunla beş dakika geçirdiğinde canlı canlı derin yüzülmüş gibi hissedeceksin. Saldırganlık kelimesi onun için yetersiz kalıyor.”

“Peki, insanlar neden buna katlanmak zorunda?”

“Zorunda değiller. Eğer onun hakkındaki tüm iftiraları, tartışmaları ve saldırı suçlamalarını bir araya toplarsan...”

“Saldırı mı?”

“Tanrı'm, eğer onunla bir anlaşmazlığa düşecek olursan seni merdivenlerden aşağı yuvarlamak için pek düşünmeyecektir. Takım elbiseli bir mağara adamıdır o. Onu bir elinde bir sopa, diğerinde de çentikli bir çakmak taşıyla hayal edebiliyorum. Bazı insanlar yanlış yüzyılda doğarlar, ancak o yanlış milenyumda doğmuş olmalı. Neolitik Çağ'a ait aslında.”

“Ve bu adam bir profesör mü?”

“İşin ilginç kısmı da bu! Avrupa'nın en önemli beyni, arkasında bütün rüyalarını gerçeğe dönüştürebilecek bir güçle çalışıyor. Meslektaşları ondan nefret ederler. Bu yüzden onu engelleyebilmek için ellerinden geleni yaptılar ancak Berengaria'yı da engellemek isteyen pek çok trol teknesi olduğuna eminim. O sadece onları görmezden gelir ve yolunda ilerlemeye devam eder.”

“Eh...” dedim, “En azından tek bir konudan eminim. Onunla herhangi bir şey yapmak istemiyorum. Görüşmeyi iptal edeceğim.”

“Sakin ha! Tam saatinde orada olacaksın ve buna da ayrıca dikkat etmelisin, ‘tam saatinde’ kısmına yani!”

“Neden bunu yapayım ki?”

“Şunun için; öncelikle yaşlı Challenger hakkında söylediklerimi çok ciddiye alma. Yakından tanıyan herkes onu sevmeyi öğrenir. Yaşlı ayıcık gerçekte kimseye zarar vermez. Bir keresinde onun, çiçek hastalığına yakalanmış küçük bir yerli çocuğu, Madeira Nehri'ne kadar, yüz elli kilometre boyunca sırtında taşıdığını hatırlıyorum. Her yönüyle büyüktür. Onunla anlaşmayı başarabilen kimseyi incitmez.”

“Ona bu şansı vermeyeceğim.”

“Eğer vermezsen aptallık etmiş olursun. Hiç Hengist Down Gizemi'ni duymuş muydun; hani Güney Sahili'nde batan şaft?”

“Bildiğim kadarıyla o gizli bir kömür madeni patlamasıydı?”

Malone göz kırptı, “Eh, eğer istersen o şekilde de açıklayabilirsin. Demek istediğim, yaşlı adam bana güveniyor ve o bana izin vermeden tek kelime bile edemem ama gazetelerde yer aldığı için sana şunu söyleyebilirim: Gelirini kauçuktan kazanan bir adam olan Betterton birkaç yıl önce tüm servetini bilim yararına kullanılması şartıyla Challenger'a bıraktı. Bu mirasın toplamda korkunç bir miktar olduğu ortaya çıktı; birkaç milyonluk kadar! Challenger hemen Hengist Down, Sussex'te bir mülk satın aldı. Kireç taşı tepelerinden oluşan bir bölgenin kuzey sınırında değersiz bir yerdin burası fakat Challenger satın aldığı geniş bölgeyi dikenli tellerle sardı. Bölgenin tam ortasında derin bir kanal vardı. İşte kazılar da burada yapılmaya başlandı.”

Malone devam etmeden önce bir kez daha göz kırptı.

“Challenger, İngiltere'de petrol olduğunu ve bunu ispatlayacağını duyurdu. Küçük bir köy inşa edip dolgun ücretleri sayesinde hepsi de ağızlarını kapalı tutmaya yemin etmiş güvenilir işçiler buldu. Kazının yapıldığı yerin etrafı da tıpkı arazinin tamamında olduğu gibi dikenli tellerle sarılmış durumda ve bölgeyi bekçi köpekleri koruyor. İçeriye girmeyi deneyen birkaç gazeteci ise bu canavarlardan pantolonlarını bir kenara bırak, canlarını zor kurtardılar. Bu büyük bir operasyon ve Sör Thomas Morden'ın şirketi de bu işin içinde ancak onlar da gizlilik yemini etmiş durumda. Açıkçası, artık senin yardımının gerekli olduğu bir noktaya geldik. Şimdi sana kazandıracağı tüm tecrübe ve diğer getirileriyle beraber dolgun bir de çek sunan; daha da önemlisi, bugüne kadar

tanıştığın ve tanışabileceğin en muhteşem adamla beraber çalışma şansı verecek olan bu işi gerçekten kabul etmeyecek misin?”

Malone'un beni ikna etme çabaları işe yaradı ve cuma sabahı kendimi Enmore Gardens yolunda buldum. Görüşmeye zamanında gitmek için o kadar dikkatli davranmıştım ki oraya yirmi dakika erken ulaştım. Sokakta oyalanırken birdenbire kapıda park etmiş olan gümüş ok armalı Rolls-Royce'ü tanıdığımı fark ettim. Kesinlikle Morden şirketinin küçük ortaklarından Jack Devonshire'a aitti. O güne kadar tanıdığım en kibar adamlardan biri olduğu için kapının önüne çıkıp ellerini havaya kaldırarak hararetle “Lanet olsun ona! Oh, Lanet olsun!” diye söylendiğini görünce çok şaşırdım.

“Sorun nedir Jack, bu sabah sinirli görünüyorsun?”

“Merhaba Peerless! Sen de bu işin içinde misin?”

“Böyle bir ihtimal var...”

“Sinirlerini zorlayacağından emin ol.”

“Seni de epey zorlamış gibi görünüyor.”

“Şey, bunu kabul etmeliyim... Uşağın bana getirdiği mesaj şöyleydi; ‘Efendim, profesör, şu anda yumurta yemekle çok meşgul olduğundan daha uygun bir zamanda ararsanız sizinle görüşmekten memnuniyet duyacağını size söylememi istedi.’ Bu, bir uşağın bana iletmiş mesajıydı. Bu arada bize borçlu olduğu kırk iki bin sterlini almak için geldiğimi de eklemeliyim.”

Islık çaldım.

“Paranızı alamıyor musunuz?”

“Oh, para konusunda bir sorunu yok. Yaşlı gorilin hakkını vereceğim, konu para olduğunda oldukça cömerttir ama canı ne zaman isterse ve ne şekilde isterse öyle öder, hiç kimseyi umursadığı yok. Her neyse, en iyisi gidip şansımı dene ve kendin gör.” diyerek kendini aracına attı ve uzaklaştı.

O gittikten sonra ara sıra saatime bakarak görüşme zamanının gelmesini bekledim. İtiraf etmek gerekirse vücut bakımından oldukça iri sayılıyım. Ayrıca Belsize Boks Kulübü'nde orta sıklet maçlarına da çıktım fakat daha önce hiçbir karşılaşmada böylesine dehşete düşmemiştim. Fiziksel bir korku değildi bu, çünkü içerideki çılgının bana saldırmaya kalkması hâlinde kendimi koruyabileceğimi biliyordum. Zihnim daha çok bir skandal çıkması korkusu ile kazançlı bir anlaşmayı kaybetme korkusundan dolayı karışmış gibiydi. Neyse ki hayal gücünün yerini hareket aldığı anda işler her zaman kolaylaşır. Köstekli saatimi kapatarak kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı yaşlı bir uşak açtı. Yüzündeki ifadeden hatta yüzünde hiçbir ifade olmayışından, şoklarla çokça karşılaştığı ve artık dünyada onu şaşırtacak hiçbir şey kalmadığı okunuyordu.

“Randevunuz var mı efendim?” diye sordu.

“Elbette.”

Elindeki listeye göz attı.

“İsminiz efendim?.. Oh, Bay Peerless Jones! 10:30. Her şey planlandığı gibi. Dikkatli olmalıyız Bay Jones, çünkü gazeteciler yüzünden oldukça gerginiz. Bildiğiniz gibi profesör basından pek hoşlanmıyor. Böyle buyurun efendim, Profesör Challenger sizi bekliyor.”

Ve birdenbire kendimi karşısında buldum. Dostum Ted Malone, profesörün “Kayıp Dünya” hikâyesini benim yapabileceğimden çok daha iyi tanımlamıştı. Bu nedenle Profesör Challenger'ın nasıl görüldüğü kısmını onun anlattığı gibi bırakacağım. Tek bildiğim; maun masasının ardında oturan, sivri uçlu siyah sakallara sahip ve küstah bakışlı büyük, gri gözleriyle kocaman bir adamın karşısında olduğumdu. Büyük kafasını geriye doğru attı, gür sakalı öne çıktı ve tüm vücudu tek bir ifadeye büründü: Kibir dolu bir tahammülsüzlük. Bu duruşu ile şu soruyu soruyordu: “Ee, ne istiyorsun?” Kartımı masasına bıraktım.

“Oh, evet...” dedi, kartı sanki kokusundan hoşlanmamış gibi eline alarak. “Elbette, siz şu sözde uzmansınız. Bay Jones, Bay¹ Peerless Jones. İsminizi koyan kişiye müteşekkirebilirsiniz Bay Jones çünkü sizde dikkatimi ilk çeken şey bu gülünç ön ad oldu.”

¹ Peerless: İngilizcede “eşsiz”, “emsalsiz” anlamlarına geliyor (ç.n.).

Tüm asaletimi korumaya çalışarak, “Burada bir iş görüşmesi için bulunuyorum Profesör Challenger. Adımı tartışmak için değil.” diye cevap verdim.

“Oh, oldukça alıngan birine benziyorsunuz Bay Jones! Sinirleriniz çok zayıf durumda. Sizinle konuşurken dikkatli olmamız gerekecek. Lütfen oturun ve kendinizi anlatın. Ben de Sina Yarımadası'nı geliştirmekle ilgili küçük broşürünüzü okuyordum. Bunu kendiniz mi yazdınız?”

“Doğal olarak efendim, gördüğünüz gibi üzerinde adım yazılı.”

“Evet, doğru. Elbette ama bu her zaman geçerli olmuyor, değil mi? Her neyse şimdi sizin savlarınızı dinlemeye hazırım. Gördüğüm kadarıyla yazdıklarınız tamamen değersiz değil. Anlatım şeklinin sıradanlığına rağmen, insan altta yatan özgün fikirleri fark edebiliyor. Bazı bölümlerde gerçekten ilginç fikirlerin tohumlarını atmışsınız. Evli misiniz Bay Jones?”

“Hayır efendim değilim.”

“O hâlde bir sır saklamanız olası.”

“Eğer bir söz verdimsem sözümü kesinlikle tutarım.”

“Demek öyle! Genç dostum Malone...” -sanki Ted on yaş gençmiş gibi konuşuyordu- “Sizin hakkınızda oldukça iyi şeyler söyledi. Size güvenebileceğimi düşünüyor. Bu güven oldukça önemli çünkü şu anda dünya tarihinin en büyük deneylerinden birinin içindeyiz -hatta bunun gelmiş geçmiş en büyük deney olduğunu bile söyleyebilirim- ve sizden bize katılmanızı istiyorum.”

“Onur duyarım.”

“Bu gerçekten de bir onur. Eğer deneyimin devasa doğası yüksek teknik yeteneklere ihtiyaç duymasa hiç kimseyi bu deneye dâhil etmeyeceğimi itiraf etmeliyim. Şimdi, Bay Jones, konuştuklarımızı gizli tutacağınıza dair sözünüzü aldığımıza göre, asıl önemli noktaya gelebiliriz. Bana göre, üzerinde yaşadığımız bu Dünya'nın kendisi de dolaşım, solunum ve sinir sistemi olan yaşayan bir organizma.”

Adam tamamen delirmişti.

“Görüyorum ki aklınız...” diye devam etti, “Bunu algılamakta zorlanıyor ancak yavaş yavaş bu fikri özümseyecektir. Bir bozkırın veya fundalığın, dev bir hayvanın tüylü kısmını anımsattığımı fark edeceksiniz. Belirli bir benzerlik tüm doğa için geçerli. Daha sonra toprakta meydana gelen yüzyıllık yükselmeler ve çöküşlerin, çok yavaş bir solunumu ifade ettiğini göreceksiniz. Ve nihayet bizim Lilliput²’lu² algılarımıza depremler ve sarsıntılar olarak gelen, küçük kıpırtıları fark edeceksiniz.”

“Peki ya volkanlar?” diye sordum.

“Hah! Onlar da kendi vücudumuzdaki ter bezlerini temsil ediyorlar.”

Aklım bu korkunç savlara bir cevap bulmaya çalışırken karmakarışık oldu.

“Sıcaklık!” dedim, “Sıcaklığın yükselmesiyle birlikte canlılığın da azaldığı bir gerçek değil mi ve Dünya'nın merkezi de sıvı sıcaklıktan oluşuyor?”

Benim iddialarımı bir kenara itti.

“Devlet okullarında bu artık zorunlu olarak öğretildiğine göre, muhtemelen biliyorsunuzdur bayım, Dünya kutuplardan basıktır. Bu da demek oluyor ki kutuplar, bahsettiğiniz bu sıcaklığa diğer herhangi bir noktadan daha yakın ve dolayısıyla bu sıcaklıktan en fazla etkilenen yerler. Eh ve bu yüzden de kutuplar tropik iklimleriyle tanınırlar, öyle değil mi?”

“Bu fikirlerin tümü benim için çok yeni.”

“Elbette öyle ama diğerlerinden farklı düşünen bir zihnin öncülüğü de zaten sıradan fikirlerin aksine, yeni ve genellikle hoş karşılanmayan fikirleri öne sürmek değil midir?”

Masadan aldığı küçük bir nesneyi elinde tutarak bana döndü.

“Şimdi, söyleyin bana nedir bu?”

“Bu bir denizkestanesi.”

Küçük bir çocuk zekice bir şey yaptığında ebeveynlerinin gösterdiği abartılı şaşkınlıkla, “Kesinlikle!” diye bağırdı ve devam etti, “Bu bir denizkestanesi -oldukça yaygın bir kabuklu türü.

² Lilliput: Jonathan Swift'in “Gulliver'in Gezileri” adlı romanındaki hayali ülke (e.n.).

Doğa, büyüklükten bağımsız olarak, kendini sürekli tekrar eder. Bu küçük kabuklu, Dünya'nın bir modeli, küçücük bir prototipi. Dikkat ettiyseniz yuvarlak olmasına rağmen, uçlarından hafifçe basık. Bu durumda Dünya'yı bir kabuklu olarak düşünebiliriz, değil mi? İtirazlarınız neler?”

En önemli itirazım, konunun tartışmak için bile fazla tuhaf olmasıydı ama bunu söyleme çüretinde bulunamadım. Bunun yerine daha uygun düşecek bir sav düşünmeye çalıştım.

“Yaşayan bir canlının besine ihtiyacı vardır. Dünya ihtiyaç duyduğu korkunç miktarı nereden sağlayabilir?”

Yüksek bir üstünlük duygusuyla, “Mükemmel bir nokta -gerçekten mükemmel!” dedi profesör. “Açıktır ortada olan gerçekleri görmekte çok başarılısınız, ancak daha ince noktaları geç fark ediyorsunuz. Dünya besinini nasıl elde eder? Burada yine küçük dostumuza dönelim, bu canlıyı saran su, içindeki kanallardan geçerek onun ihtiyaç duyduğu besini sağlar.”

“O zaman size göre su...”

“Hayır, hayır! Su değil. Hava. Dünya uzayda belli bir rotada dolanır ve bu sırada üzerinden akıp geçen hava da ona hayati besin kaynağını sağlar. Pek çok küçük Dünya da aynı şeyi yapmaktadır: Venüs, Mars ve diğerleri. Hepsi de kendi yörüngelerinde dolanırken benzer şeyi yaparlar Bay Jones.”

Adam apaçık deliydi, ancak onunla tartışmanız mümkün değildi. Sessizliğimi bir onaylama göstergesi kabul ederek gülümsedi.

“Artık anlamaya başladığınızı sanıyorum.” dedi. “Işık sizi aydınlatmaya başladı. Başta biraz kafanız karıştı şüphesiz fakat zamanla bu fikre alışacaksınız. Lütfen elimdeki bu küçük yaratık hakkındaki birkaç gözlemimi daha açıklamama izin verin.

Bu sert kabuğun üzerinde, bizim gözlerimizin göremeyeceği kadar küçük pek çok canlının yaşadığını kabul edelim. Denizkestanesi onların farkında olur mu?”

“Olmadığını söylemeliyim...” dedim.

“O hâlde, Dünya'mızın da üzerine yayılmış bulunan insan ırkından habersiz olduğunu rahatlıkla söyleyebilirsiniz. Üzerinde yetişmekte olan bu mantarimsı bitki örtüsünden ve yaşlı taşıyıcılarının Güneş etrafındaki yolculuğu sırasında bir araya gelmiş minik parçacıkların evriminden de habersizdir. Dünya ile aramızdaki ilişkinin durumu şimdi bu ve benim değiştirmek istediğim şey de bu!”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım, “Değiştirmek mi?”

“Dünya, en azından bir kişinin, George Edward Challenger'ın fark edilmek istediğini bilmeli hatta fark edilmek konusunda ısrar ettiğini... Bu, bu konuda şimdiye kadar atılmış ilk adım olacak.”

“Peki, bunu nasıl yapacaksınız?”

“Ah, işte burada işe dönüyoruz! Konumuzun tam üzerine bastınız Dikkatinizi yine elimdeki bu ilginç canlıya çekmek istiyorum. Koruyucu kabuğunun altında tamamı hassas sınırlardan oluşmuş durumda. Onun dikkatini çekmek isteyen, hassas duyularına ulaşmak isteyen bir parazitin yapacağı ilk şey, bu kabukta bir delik açarak alttaki sınırları uyarmak olacaktır, değil mi?”

“Kesinlikle!”

“Yahut da yine insan vücudunu rahatsız eden bir örnek olarak sivrisineği ele alalım. Varlığından haberdar bile olmayabiliriz ama iğnesini bizim koruyucu kabuğumuz olan derimize batırdığında tamamen yalnız olmadığımızı alenen hatırlamış oluruz. Planlarımız şimdi sizin gözünüzde de canlanmaya başlamış olmalı. Karanlığın içinde bir ışık belirmiş olmalı.”

“Yüce Tanrı'm! Dünya'nın kabuğunda bir delik açmayı mı planlıyorsunuz?”

Büyük bir memnuniyetle gözlerini kapadı.

“Şu anda karşınızda...” diye söze başladı ve devam etti. “Bunu yapacak ilk kişiyi görüyorsunuz hatta bunu yapmış olan ilk kişi karşınızdada duruyor.”

“Bunu yaptınız mı!?”

“Morden'in etkili yardımlarıyla evet, yaptığımızı söyleyebilirim. Yıllarca gece gündüz demeden sürdürülen sıkı bir çalışma ve her türlü matkap, delici ve patlayıcının yardımıyla sonunda hedefimize ulaştık.”

“Kabuğu geçtiğinizi söylemiyorsunuz, değil mi?”

“Eğer bu ifadeniz şaşkınlığınızı gösteriyorsa kabul edebilirim ama anlattıklarından kuşkuluyunuz...”

“Hayır, efendim.”

“Söyleyeceklerimi sorgusuz kabul edeceksiniz. Kabuğu geçmeyi başardık. Tam olarak 13.205 metre kalınlığındaydı veya kabaca söylersek 13 kilometre. Bu çalışmalarımız sırasında, ileride şirkete, yaptığı tüm masrafları geri kazandıracak maden yatakları için neredeyse bir servet harcadığımızı bilmeniz gerekir. Karşılaştığımız en büyük zorluklar, kireç taşının alt katmanlarındaki su kaynakları ve Hastings'in kumlu tabanı oldu ancak biz bunların üstesinden geldik. Nihayet son aşamaya ulaşmış bulunuyoruz ve bu son aşama sizden başkası değil, Bay Peerless Jones. Siz bayım, sivrisineği temsil ediyorsunuz. Sizin sondanız sivrisineğin delici iğnesinin ta kendisi. Beyin üzerine düşeni yaptı. Düşüncenin yerini hareketin almasının zamanı geldi; eşsiz, metal borusuyla. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?”

“13 kilometreden bahsediyorsunuz!” diye haykırdım. “Farkında mısınız bilmiyorum ama günümüzde 1.500 metreden biraz fazlası sondaj için son limit olarak kabul edilir. Silesia'da 1.900 metre derinliğe kadar inen bir tane biliyorum ancak o bile bir mucize olarak kabul edilir.”

“Beni yanlış anladınız Bay Peerless. Ya benim açıklamam ya da sizin aklınız yetersiz kaldı ve hangisi olduğuna dair ısrar etmeyeceğim. Sondajların sınırlarından elbette haberdarım. Eğer 15 santimetrelik bir matkap isteklerimi yerine getirebilecek olsaydı, devasa tünelim için milyonlarca sterlin harcamazdım, öyle değil mi? Sizden tek istediğim 30 metreden daha uzun olmayan, elektrikli bir motorla kontrol edilebilen ve olabildiğince keskin bir delgiyi hazırlamanız. Bir ağırlık yardımıyla uzaktan kumanda edilebilen, sıradan, darbeli bir sondaj isteklerimizi fazlasıyla karşılayacaktır.”

“Neden elektrikli bir motorla?”

“Ben burada emirler vermek için bulunuyorum Bay Jones. Açıklamalar yapmak için değil. Biz deneyimizi bitirdiğimizde hayatınız sondajın uzaktan elektrikle çalıştırılmasına bağlı olabilir -sadece olabilir diyorum ama bu ihtimali göz ardı edemeyiz. Bu yapılabilir sanıyorum?”

“Elbette yapılabilir.”

“Öyleyse bunu yapmaya hazırlanın. Henüz sizin gerçekten orada bulunmanız için hazır değiliz ancak siz, hazırlıklarınıza şimdiden başlayabilirsiniz. Söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Ancak...” diye atıldım, “Matkabın nasıl bir katmanı deleceğini bilmem gerek. Kum mu kaya mı yoksa kireç taşı mı? Her biri farklı bir hazırlığı gerektirir.”

“Jöle diyelim...” diye cevap verdi. “Evet, şimdilik delginizi jöleye batırmak zorunda olduğunuzu kabul edeceğiz. Ve şimdi Bay Jones, düşünmek zorunda olduğum önemli meseleler var. Size iyi sabahlar diliyorum. İşlerimle ilgilenen yöneticilerle görüşüp resmî bir kontrat hazırlayabilirsiniz.”

Selam verip döndüm ancak kapıya ulaşmadan merakım beni yendi. O ise tüy bir kalemle ve hararetle bir şeyler yazmaya başlamıştı bile işini böldüğümde öfkeyle gözlerini bana dikti.

“Ee, bayım, şimdi ne oldu? Gittiğinizi umuyordum.”

“Sadece şunu sormak istiyordum efendim, bu kadar sıra dışı bir deneyin nedeni ne olabilir?”

“Gidin lütfen, gidin!” diye çıkıştı sinirli bir şekilde. “Ticari ve çıkarıcı fikirlerinizi aşın. Sıradan çalışma standartlarınızdan kurtulun. Bilim, bilgiyi arar. Bırakın bu bilgi bizi yönlendirsin, hâlâ onu aramamız gerekir. En nihayetinde ne olduğumuzu, neden var olduğumuzu, nerede olduğumuzu bilmek, insanoğlunun en büyük tutkularından biri değildir. Lütfen bayım, gidin!”

Büyük siyah kafası, gür sakalıyla birleşerek bir kez daha önündeki evrakların üzerine eğildi. Tüy kalemi şimdi hiç olmadığı kadar tiz gıcirtılar çıkarıyordu. Aklım, kendimi birdenbire onun ortağı olarak bulduğum bu tuhaf işin düşüncesiyle iyice karışmış hâlde, bu sıra dışı adamı orada bıraktım ve odadan ayrıldım.

Ofisime geri döndüğümde görüşmemin nasıl geçtiğini öğrenmek isteyen Ted Malone'u, yüzünde geniş bir gülümsemeyle karşımda buldum.

“Eee?..” diye atıldı. “Kötü müydü? Aşağılama veya kötü muamele yok mu? Onunla oldukça dikkatli konuşmuş olmalısın. Bizim ihtiyar delikanlı için ne düşünüyorsun?”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.